הניצוד האחרון

מאת פארידיי קהלטברי
ציורים נגין אהטסביאן

Shabaviz Publishing, Teheran

לרגלי ההר השתרע ג'ונגל גדול. הוא היה כה
רחב שאף אחד לא יכול היה לעבור את כולו.
ההר היה ענק. לא ניתן היה לראות את פסגתו,
ושני צדדיו נראו כאילו שלא נגמרים לעולם.

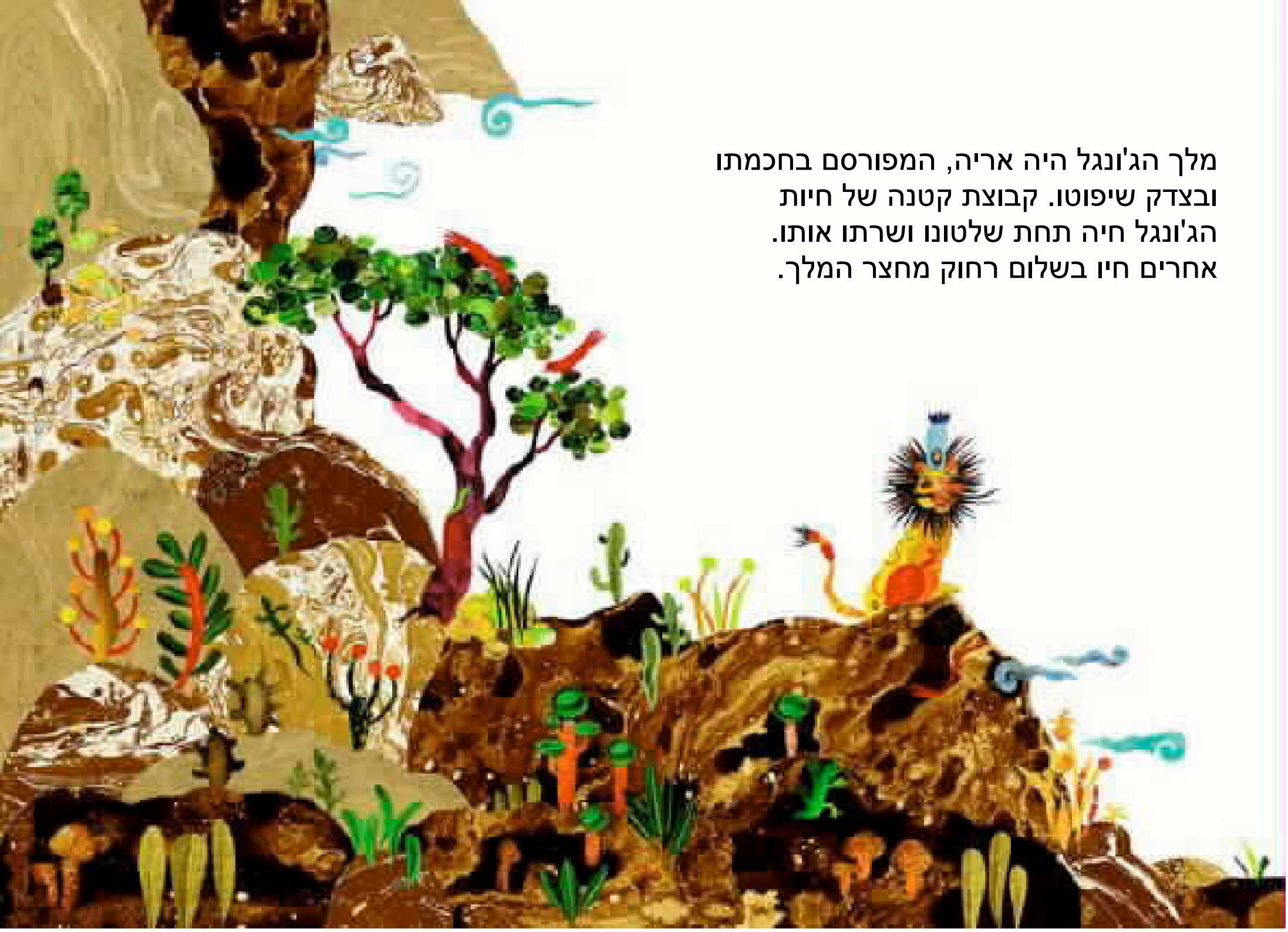

מלך הג'ונגל היה אריה, המפורסם בחכמתו
ובצדק שיפוטו. קבוצת קטנה של חיות
הג'ונגל חיה תחת שלטונו ושרתו אותו.
אחרים חיו בשלום רחוק מחצר המלך.

בין חיות חצר המלך היה שועל חכם ונבון,
שניסה לשרת את האריה טוב ביותר, וכך
שמר על חייו.

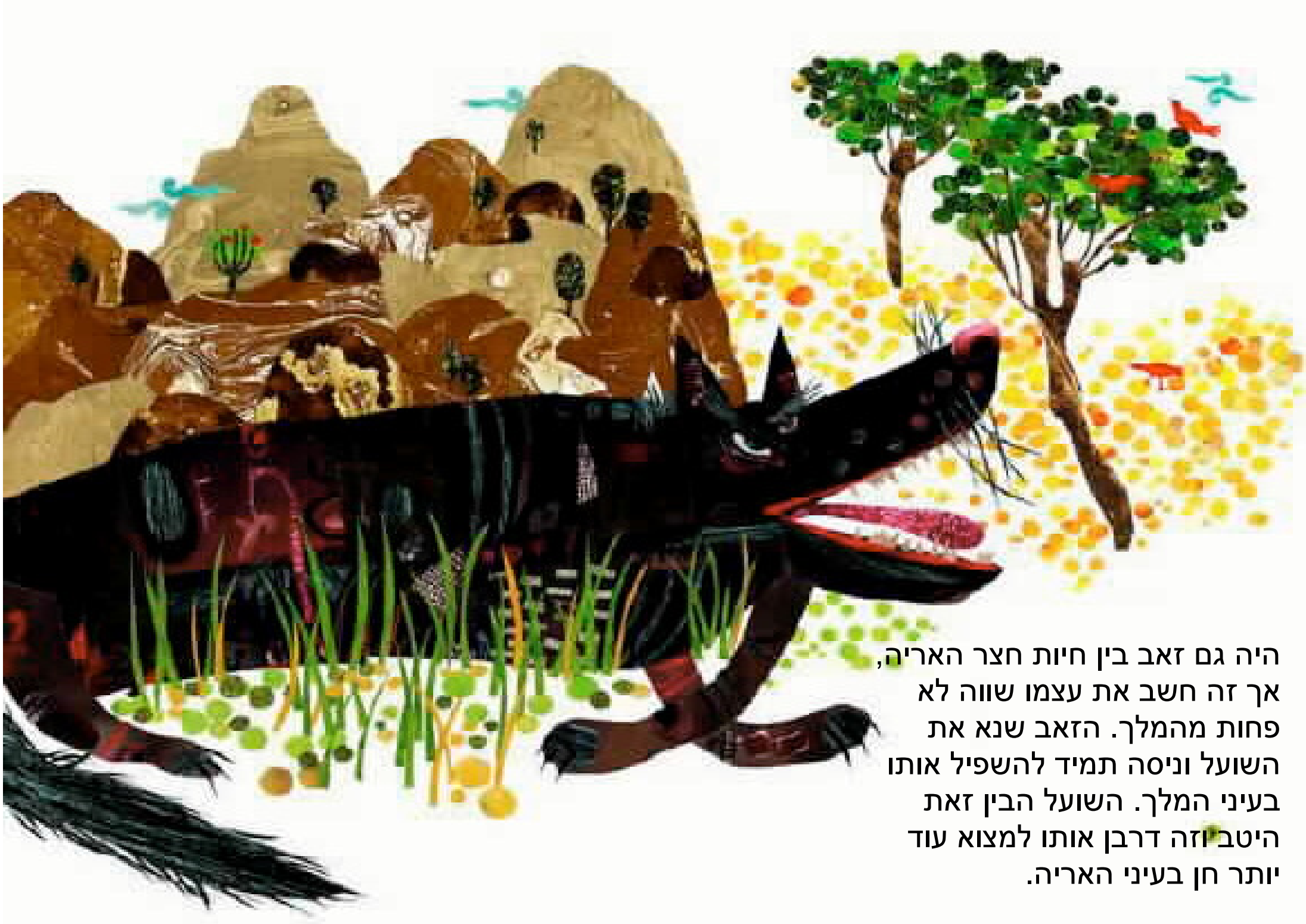

היה גם זאב בין חיות חצר האריה,
אך זה חשב את עצמו שווה לא
פחות מהמלך. הזאב שנא את
השועל וניסה תמיד להשפיל אותו
בעיני המלך. השועל הבין זאת
היטב וזה דרבן אותו למצוא עוד
יותר חן בעיני האריה.

פעם החליט האריה לצאת לצייד על מדרון ההר. השועל פנה אליו וביקש "הוד מלכותו, תרשה לי לבוא אתך ולשאת על גבי את החיות שתצוד." האריה הסכים לכך. הזאב שרצה להפיל את השועל בפח אמר גם הוא למלך "תרשה לי ללוותך ולעזור לך בצייד."
האריה החמיר פנים, אך יצא לדרך עם שני המלווים.
הזאב הלך לצדו של האריה והשועל צעד מאחור.

הם פגשו ארנבת, והאריה צד אותה. אחריה ראו אייל הרים וגם אותו צד האריה בקלות.
באחו ראו גם שור הרים שהתחיל לנוס, אך גם אותו צד האריה.
"אולי צדנו מספיק לארוחה של היום" הציע הזאב.
"האמנם?" אמר האריה "איך יהיה הדבר?"
אמר הזאב בחיוך "שור ההרים יהיה לטרף של הוד מלכותו. האייל יהיה לארוחה שלי, ולשועל תספיק הארנבת."
האריה נהם ברוגז "זו דעתך?" ופנה לשועל "מה תאמר אתה? איך נחלק את הניצוד?"

השועל השתחווה עמוקות וענה "לא, הוד רוממותו! אילו הרשית לי לחלק את הטרף הייתי נותן לך את הארנבת לארוחת בוקר, את השור לארוחת צהריים, ואת האייל לארוחת ערב."

"ומה תאכלו אתה והזאב?" שאל האריה.
"הזאב יאכל מה שיצוד בעצמו, ואני אסתפק במה שתרצה לתת לי."
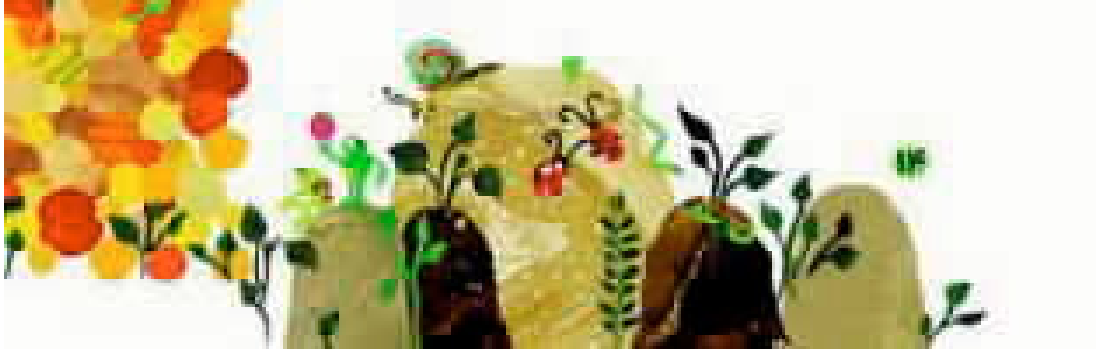
האריה הניע את ראשו מרוצה ואמר "אם כך אזי תקבל את הניצוד האחרון שלי".
"הוד מלכותו, האם באמת כוונתך לתת לשועל את השור?!" שאל הזאב המופתע.
האריה חייך ותפס את הזאב בצווארו "לא! אתה הוא הניצוד האחרון שלי!"